

MÓRICZ ESZTER

Vallomás (Tányának és Lackónak)

Nekem nem volt
igazi játékom,
én mindig a
titkokat kerestem.
És nem volt
gyerekkori barát...
Mindig félreálltam,
a magam álmait
szőttem csöndben.
A könyv volt, ami
vigasztalt. Habzsoltam
minden betűt,
minden varázst.
Költő lettem – de minek?
Csak írom, írom
a verset, a dalt,
és nem érdekel senkit,
pedig minden
vers én vagyok.
Én írok, amikor
fúj a szél,
vagy ha integet
a hold, amikor átöleli
a lombokat
az alkonyat,
és én vagyok,
ha remegve tűz a nap.
Nekem szent a vers,
szent és szelíd
és sérthetetlen!
Én nem tudom
elmondani, ha valami fáj. Kit érdekel?
A betűk, a dalok:
a gyógyszerem. Hát írok, írok...
ma és holnap és örökké!